

"Sembla un film de Capra, no de Huston"

Angelica Huston dirigeix i protagonitza 'Agnes Browne', el segon film seu darrere la càmera. Aquesta actriu, filla del cèlebre director John Huston i guanyadora d'un Oscar, presenta una tragicomèdia ambientada a Irlanda. Aquí, s'hi estrenarà el dia 29 d'octubre.

Angelica Huston es posa per segona vegada darrere la càmera per explicar-nos la història d'Agnes Browne, una dona del Dublín del 1967 que, després de la mort del marit, les passa magres per tirar endavant, amb set fills, un negoci i moltes factures. "Una història sobre la capacitat de sobreviure i de sortir-se'n enmig de l'adversitat, que combina el drama i la comèdia, igual que la vida real", segons Huston. *Agnes Browne* va rebre el premi del Jurat de la Joventut al darrer

Festival Internacional de Cinema de Sant Sebastià.

—Com es va decidir a realitzar, produir i interpretar Agnes Browne?

—Brandon O'Carroll és un dels grans escriptors irlandesos de l'actualitat. És ell qui ha fet d'Agnes Browne una *dragqueen*, un personatge que es va inventar; tenia un programa de ràdio, titulat *Mrs Browne's Boys*, en què l'interpretava. El llibre, originalment titulat *The Mammy*, es va convertir en un *bestseller* a Anglaterra i a Irlanda. El 1995, em va

arribar a través de Jim Sheridan, que és molt amic meu. Ell no sabia fins a quin punt volia involucrar-se en el projecte, veia clar que volia ser-ne un dels productors, però no sabia si podia dirigir-lo, no n'estava segur. Llavors Brandon va venir-me a veure a Los Angeles, vam treballar el guió durant una setmana i ens vam portar molt bé. Va entendre perfectament què hi buscava jo, en el guió. I vaig decidir que el dirigiria jo. M'agradava la idea de tornar a Irlanda, que és el paisatge sentimental de la meva infantesa. Per mi és un país ple de records; encara hi tinc moltes amistats. Feia temps que buscava fer-hi alguna cosa, a Irlanda; tenia moltes ganes de tornar-hi. A més, també m'agradava la idea de treballar amb infants, m'encanta; mai no fan nosa a la interpretació dels altres actors. I, evidentment, la història m'atreia molt, m'agradava perquè parlava de persones, de les relacions i de la capacitat de sobreviure i de sortir-se'n en l'adversitat. És una història que ens mostra que l'amor i la capacitat de comprendre'ns són els dos elements amb més valor en la vida.

—*I com és que també va protagonitzar el film?*

—Vam trobar una actriu que era perfecta per al paper, però quan ja fèiem la pre-producció ens va deixar penjats. No hi havia temps de fer cap més *casting*, no teníem ni oficina a Dublín. Vaig contactar amb Meryl Streep perquè el fes ella, però ja estava ocupada amb un altre rodatge. Per tant, no diré literalment què vaig dir..., però vaig dir que al final ho faria jo. Al principi jo no volia interpretar-lo, perquè em pensava que era una miqueta massa gran per al paper, però al final m'hi vaig animar.

—*És cert que es va inspirar en la seva mainadera irlandesa per interpretar l'Agnes Browne?*

—Sí, Kathleen Shine, la meua mainadera quan vivia a Irlanda. Va ser una segona mare per a mi. Era una dona amb molt d'orgull i amb un cor d'or, com l'Agnes Browne. També, per inspirar-me, vaig anar al mercat central de Dublín, a Moore Street, i hi vaig treballar uns quants dies. Les dones que treballaven al mercat em van ajudar a polir alguns aspectes del personatge. Després vaig haver d'agafar l'accent dublinès, que és molt diferent del de l'oest d'Irlanda, i vaig aconseguir-ho anant a l'església, als *pubs* i vivint tan de prop com em va ser possible la realitat de Dublín.

—*Té fama de ser una dona forta, de caràcter, com el personatge d'Agnes Browne.*

—Sóc forta, però a vegades t'has de rendir. M'han passat moltes coses a la vida que he hagut de superar. La mort de la mare, quan jo era molt joveneta, va ser un cop molt dur. Però ho he superat per aquesta naturalesa que tenim les dones. Ara, a vegades valdria més saber-se rendir, en segons quines ocasions. També pot ser que, pel meu físic, em considerin més forta o més dura que no sóc, però m'agrada que em vegin com una dona de caràcter.

—*El cinema és encara un món d'homes?*

—Les dones encara van provant de buscar-hi el seu lloc, en el cinema, i cada vegada n'hi ha més

Una carrera ascendent

Angelica Huston prové d'una nissaga molt ben situada dins el món de l'espectacle. Néta de l'actor Walter Huston i filla del cèlebre director John Huston i de la ballarina Erica Soma, Angelica ha sabut fer-se un lloc en la indústria cinematogràfica, guanyant-se el respecte del públic i la crítica, sense que la poguessin acusar de ser "filla de". El 1969, amb divuit anys, el seu pare li va donar l'oportunitat de debutar en el setè art amb *A Walk With Love and Death (Passejada amb l'amor i la mort)*, però gairebé va passar una dècada abans de fer papers secundaris amb Elia Kazan i Bob Rafelson. La seva carrera va rebre un nou i important impuls quan John Huston li va donar un paper a *Prizzi's Honor (L'honor dels Prizzi)*, amb el qual va obtenir l'Oscar a la millor actriu secundària i el reconeixement del món del cinema. A partir d'aquí, el seu talent i la seva presència en van fer una excel·lent actriu de caràcter i fou reclamada per participar en films tan destacables com *The Dead (Dublinesos, 1987)*, també de John Huston; *The Grifters (1987)*, de Stephen Frears, per la qual va tornar a ser nominada per l'Acadèmia de Hollywood, en aquesta ocasió per a l'Oscar a la millor actriu; i *Delitos y faltas (1989)*, de Woody Allen. El 1996 es va posar per primera vegada darrere la càmera amb *Bastard Out of Carolina*, una adaptació de les memòries de Dorothy Allison. Ara torna a repetir l'experiència amb *Agnes Browne*. **B. C.**

KARLOS CORBELLA

"No m'agrada el sistema de Hollywood d'ara. Els films petits o estrangers costa que trobin el seu lloc. Només interessen els films de masses."

Angelica Huston és Agnes Browne, una dona del Dublín del 1967, amb set fills i moltes factures. "Per inspirar-me vaig anar al mercat central de Dublín, a Moore Street, i hi vaig treballar uns quants dies."

que l'hi troben: hi ha més realitzadores, més càmeres, més directores de fotografia..., no solament actrius i maquilladores. A més, hi ha una audiència enorme per a les dones. Potser no hem anat tan lluny com hauríem pogut, però em penso que ara les coses canvien.

—Com s'ho fa un actor per posar-se darrere la càmera?

—Fa deu anys m'interessava dirigir, tenia necessitat de dirigir, però el primer que em van oferir era una seqüela d'*El honor dels Prizzi*, però no em va interessar perquè hi havia massa similituds. Vaig creure que no era una bona idea, perquè era un film del meu pare i no volia comparacions. Però aquest instint continuava dintre meu, volia dirigir.

—Com és això de dirigir-se a si mateix?

—Molt difícil, perquè tenia un programa molt ajustat i ho vaig haver de fer tot en vuit setmanes. Vaig dormir molt poc! Semblava que la meua jornada laboral no s'acabés mai; per mi només es feia de nit quan deixava de treballar. Em vaig sentir molt cansada, però ahora orgullosa de poder-ho

fer. A més, també era productora, una experiència que em va encantar.

—Quins són els seus referents a l'hora de dirigir?

—Aquest film em sembla més de Frank Capra que no pas de John Huston. S'assembla més a *A Wonderful Life* (*Que bello es vivir*) que no pas a *Fat City*. A més, quan busco referents, busco la veritat. L'al·legoria de la verdura al mercat és molt real, és la cosa que m'ha atansat més a la realitat. La veritat és que, les lliçons més importants, me les ha donades la gent del carrer. Ara, Huston va ser el primer i el millor professor que he tingut. Continua essent el meu mestre principal, sempre segueixo el seu consell: fiar-me d'allò que em diu l'instint i estar sempre disposada a aprendre coses. Però també em va influir molt la mare, que era una ballarina magnífica. Crec que el pare estaria content de la meua pel·lícula, perquè sempre m'encoratjava a desafiar-me, a superar-me cada dia. També m'ha influït molt una altra persona, una professora molt important de l'Acadèmia de Teatre de Los Angeles, que ha ensenyat gent com Michelle Pfeiffer, i que em va ajudar moltíssim.

—Quina opinió en té, de la indústria de Hollywood?

—No m'agrada el sistema de Hollywood d'ara. Els films petits o estrangers costa que hi trobin el seu lloc. Només interessen els films de masses, els que donen molts diners.

—Té un Oscar i ara ha rebut el premi Donostia, un reconeixement a la seva carrera cinematogràfica. Què li significa un reconeixement d'aquestes característiques?

—Va ser un gran honor guanyar l'Oscar a la millor actriu secundària per *L'honor dels Prizzi*, dirigida pel meu pare. Però és dur, això de guanyar un Oscar, perquè sembla que siguis la millor en alguna cosa i després tot ho has de fer perfecte. També és un honor rebre el Premi Donostia. El reconeixement és un honor, sí, però és molt més important treballar.

Bea Cabezas

Uelhada ath passat

Manuèl de Miguel Forcada

Viatge a la Vall d'Aran de principis i mitjans de segle a partir de les vivències de l'autor.
Col·lecció "Solej d'autan".

Institut d'Estudis Ilerdencs
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Adreceu-vos a Rocafort, 242 bis, 08029 Barcelona
Telèfon 934 44 39 08 · Fax 934 44 38 09

El Ramayana

Valmiki

Mahatma Gandhi: "El Ramayana és l'obra de devoció més excepcional que mai no s'ha escrit". Traducció al català d'un dels llibres principals de l'hinduisme, a cura d'Artur Martí.

R. Dalmau, Editor
"Samadhi Marga", 3